

DEFNE UÇKUN

BİTMEYEN OYUN

Hayata bir ip gibi bağlanmaya çalışıyor herkes
Kördüğömler atmaktan kanayan, parçalanan ellerle
Bencil duygular yönetiyor elleri, gözleri
Tanımıyor kimse kimseyi
Sevgi tahttan indi, aklın sinsi planıyla
Lider olmaya çalışıyor beyin
Atıyor vücuttan kalbi
Biliyor çünkü kalp yeniyor onu her seferinde
Kaldırınca ortadan rakibini, köreliyor zamanla beyin
Düşünemiyor artık çürüyor insan, gidiyor pişman pişman
Buradaydı hâlâ kalp biliyordu böyle olacağını
Tecrübelerinin verdiği acının ortaya çıkacağını
Bu sefer dikkat ediyor kalp
Onu açan, içindeki sevgiyi canlandıran anahtarı
Atıyor dibine denizin
Bir harita çiziyor bulmaları için anahtarı
Gönlü alınca iş bitecek sanıyor
O da çalışmıyor bu sürede ama körelmiyor beyin gibi
Elinde bir koz var bu sefer; nefret
Ayakta tutuyor nefret onu
Düşünmeden laflar söylüyor sadece, düşünemez belli
Acıtıyor herkesi anlamsız laflar acıdan güç almaya başlıyor
Kalpteki nefret
Besliyor kalbi, nefreti; karanlığa dönüşüyor o saf görüntü

Yaşanmış hissediyor kalp
Çünkü biliyor güçleniyor artık
Yıkılmaz duvarlar örüyor kendine
Duvarlar devam ediyor büyümeye nefretle
Gözüküyor artık kimse, göremiyor kalp çektiği nefret surlarından
Her gün daha da sağlamlaşırken duvarları
O en güçlü duyguyla
Unutuyor kalp herkesi, çıkmak istiyor bu duvarlar ardına
Hissediyor dibine yalnızlığı, anlıyor verdiği haritanın kaybolduğunu
Çok geç artık paslandı bile anahtar, bulsa bile bir garip
Kopar düşer parça parça, anahtar
Beyni özlüyor kalp
Büyük surların ardında kayboluyor, tükeniyor oksijeni
O da çürümeye başlıyor aheste aheste
Kalan son parçalarıyla
Toprağın altında buluşuyor kalp ve beyin
El ele tutuşuyorlar pişmanlığın çaresizliğinde
Ve ait oluyorlar sonsuzluğa, belki de
Belki de ait oluyorlar ikinci bir şansa...